

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν καὶ θαυματουργοῦ Τίτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τοῦ Τριωδίου γ' καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια γ'.

Ἦχος πλ. δ'

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος

Τίτε θεόφρον Πατήρ ἡμῶν, τὸν σὸν βαστάσας σταυρόν, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, καὶ τὰ πάθη ἅπαντα, τῇ ψυχῇ καθυπέταξας, ἐντεῦθεν χάριν ἐξ ὕψους ἔλαβες, ἰάσθαι πάθη τῶν προστρεχόντων σοί, παύειν νοσήματα, καὶ διώκειν πνεύματα, ὅθεν τὴν σὴν, μνήμην ἐορτάζομεν, πανηγυρίζοντες.

Τίτε παμμάκαρ Πατήρ ἡμῶν, ἀσκητικαῖς ἀγωγαῖς, ἱερῶς καθαιρόμενος, καὶ τὸν νοῦν μεθέξῃσι, θεϊκαῖς φωτιζόμενος, Ἱερωσύνης χρίσμα πανάγιον, τῇ ἐπινεύσει τοῦ θείου Πνεύματος, ὄντως εἰσδέδεξαι, λειτουργήσας ἄριστα, ἐπὶ τῆς γῆς, τῷ Θεῷ καὶ Κτίστη σου, καθάπερ, Ἄγγελος.

Ὅσιε Τίτε θόπνευστε, Ὁρθοδοξίας φωτί, τὴν ψυχὴν λαμπρυνόμενος, σκοτεινῆς αἰρέσεως, τὴν ἀχλὺν ἀπεμείωσας, καὶ ἀνατείλας ὡς φαεινότητος, ἀστήρ φωτίζεις κόσμου τὰ πέρατα, θαυματουργίαις σου, σελασφόροις πάντοτε, ὅθεν πιστῶς πάντες σὲ γεραίρομεν, καὶ μακαρίζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ποίοις ὀφθαλμοῖς θεάσωμαι, ὠραίαν ὄψιν τὴν σὴν, ὁ μολύνας τοῖς πάθεσι, τῆς σαρκὸς τὰ ὄμματα; ἢ πῶς πάλιν ἀσπάσωμαι, τὴν σὴν εἰκόνα τὴν θεοτύπων, βέβηλα χεῖλη ἔχων ὁ ἄσωτος; πῶς δὲ ἐκτείνω μου, πρὸς τὴν θείαν χάριν σου, ὁ ἐναγῆς, χεῖρας ἅς ἠχρείωσα; Δέσποινα σώσόν με.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἥλιος ἰδὼν σὲ ἔφριξεν, ἐπὶ Σταυροῦ Ἰησοῦ, ἠπλωμένον θελήματι, καὶ ἡ γῆ ἐσειέτο, καὶ πέτραι διερρήγνυντο, καὶ τὰ μνημεῖα φόβῳ ἠνοιγόnton, καὶ αἱ δυνάμεις πᾶσαι ἐξίσταντο, ἡ δὲ τεκούσά σε, ἀπειράνδρως βλέπουσα, μέτ' οἰμογῆς, Οἴμοι! ἀνεκραύγαζε, τὶ τὸ ὀρώμενον;

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοί Πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβὼν γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκὸς, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὅσιε Τίτε τὸ πνεύμά σου.

Ἀπόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν, οἱ Κανόνες τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου, οὗ ἢ Ἀκροστιχίς (ἄνευ τῶν Θεοτοκίων).

Ὁ τῶν μοναστῶν στῦλος ὑμνεῖσθω Τίτος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ὡδὴ α' Ἦχος πλ. δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηρὰν, καὶ τὴν Αἰγυπτίαν, μοχθηρίαν διαφυγῶν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα, τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Ὅλον μὲ τοῖς πάθεσι τῆς σαρκὸς, δεινῶς ἐμπαγέnton, καὶ φθαρέnton ταῖς ἡδοναῖς, θησαυρὸς ὑπάρχων ἀπαθείας, ταῖς σαῖς πρεσβείαις μὲ Τίτε διάσωσον.

Τὴ θεία τοῦ Πνεύματος ἐκλογή, Θεῶ προσηνέχθης, ἐκ σπαργάνων τῶν μητρικῶν, καὶ τῆς ἀπειράνδρου Θεοτόκου, μύστης καὶ λάτρις ἐχρημάτισας.

Ὡς τῆς ἐγκρατείας τὸν γλυκασμὸν, θηλάσας ἀπόσω, τὴν πικρίαν τὴν τῶν παθῶν, ὅθεν ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον, ἠδύνεις Πάτερ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νέον ὡς τοῦ Παύλου σὲ φοιτητὴν, Τίτον εὐφημοῦμεν, τῶν ἐκείνου γὰρ ζηλωτῆς, ἀγώνων ἐδείχθης θεομάκαρ, καὶ σὺν αὐτῷ τὸ στέφος εἴληφας.

Θεοτοκίον

Λόγον τὸν ἀμήτορα ἐκ Πατρός, ἀπάτορα τοῦτον, ἐπ' ἐσχάτων θεανδρικῶς, ἐκύησας μόνη Θεομητορ, ὧς ὑπερτέρα πάσης κτίσεως.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμὸς

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὕμνεῖ σὲ τὸ πνεύμά μου».

Μύρον ἀγιάσματος, ἐκ τῶν ἀσκητικῶν Ὅσιε, ἀρωμάτων, ὅλως συνετέθης, εἰς ὁσμὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ὅπλον τὴν ἐγκράτειαν, καὶ θυρεὸν εὐχὴν Ὅσιε, ἔχων ἀεὶ, τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, θριαμβεύσας κατήσχυνας.

Νόμον τὸν τοῦ Πνεύματος, ἀντιτιθεῖς σοφῶς ἔσβεσας, τὸν τῆς σαρκός, νόμον καὶ νομίμως, τῷ Κυρίῳ δεδούλευκας.

Ἄπασαν τὴν ἔφεςιν, καὶ τὴν διάνοιαν Ὅσιε, πρὸς τὸν Χριστοῦ, πόθον προσερείσας, τῶν γηίνων ἠλόγησας.

Θεοτοκίον

Ἦλεων γενέσθαι μοί, ἐκδυσωπῶ ἀεὶ Δέσποινα, ταῖς σαῖς εὐχαίς, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἐν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Κάθισμα Ἦχος δ'

Ταχὺ προκατάλαβε

Δακρῶν τοῖς ρεύμασι, καθάπερ δένδρον σοφέ, ἀεὶ παινόμενος, δικαιοσύνης καρπούς, πλουσίως ἐξήνθησας, ὅθεν σε συνελθόντες, ἐπαξίως τιμῶμεν, Τίτε θαυματοφόρε, ἀσκητῶν ὠραιότης, ἀλλὰ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς σαῖς, πάντας περίσωζε.

Ἔτερον, Ἐπεφάνης σήμερον

Τὸν τοῦ βίου τάραχον, ἐγκαταλείψας, καὶ ἡσύχως ἅπαντα, ζήσας τὸν βίον σου σοφέ, πρὸς τὸν Θεὸν μεταβέβηκας, θαυματοφόρε Πατὴρ ἡμῶν ὄσιε.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Ἐν τῇ σκέπῃ ἄχραντε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντες ἅπαντες, δεόμεθά σου ἐκτενῶς, Μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, τῷ φιλανθρώπῳ σωθῆναι τοὺς δούλους σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ σὲ Δέσποτα, προσηλωμένον, ἢ ἀμνὰς καὶ Μήτηρ σου, Κατανοοῦσα μητρικῶς, ὀδυρομένη ἐβόα σοί, Τέκνον, ὕμνῳ σου τὸ ἄφατον ἔλεος.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμὸς

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα».

Σηπεδόνα Μακάριε, τὴν τῆς ἀμαρτίας πῶσαν διέπτυσας, καὶ τῷ βέλει τῆς ἀσκήσεως, τῶν δαιμόνων σμῆνος ἐτραυμάτισας.

Τῆς ἀγνεΐας τῷ ἔρωτι, τὴν ψυχὴν τρωθεῖς θερμῶς ἠκολούθησας, τῷ Χριστῷ, καὶ εἰσελήλυθας, εἰς

νυμφῶνα δόξης Παμμακάριστε.

Ὡς λειμῶν εὐωδέστατος, καὶ τῶν ἀρετῶν παράδεισος ἔμψυχος, τὴν ἐγκράτειαν ἐξήνθησας, δι' ἧς πάντας τρέφεις τοὺς τιμώντάς σε.

Νομοθέτην ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀπλανοῦς εἰκόνα πραότητος, ὡς Μωσὴν σὲ καὶ Δαυὶδ ἀληθῶς, κεκτημένοι πάντες μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Χερουβιμ ὑπερτέραν σε, καὶ τῶν Σεραφίμ ὑμνοῦμεν Πανάμωμε, ὄν γὰρ τρέμουσι τὰ σύμπαντα, ἐν σαρκὶ ἐβάστασας ταῖς ἀγκάλαις σου.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἴνα τι μὲ ἀπόσω, ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με, τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δείλαιον; ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου, τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι».

Σβέσας πάντα τὰ πάθη, δρόσω τῶν ἀγώνων σου Τίτε μακάριε, καὶ τὸ πῦρ ἀνάψας, δαψιλῶς τῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐγκρατείας λύχνος, καὶ φωτισμὸς τῆς ἀπαθείας, καὶ ἡμέρας υἱὸς ἐχρημάτισας.

Τὸν τῆς πίστεως βότρυν, θεία γεωργία σου Πάτερ, ἐξέθρεψας, καὶ ληνοῖς ἀπέθου, καὶ ἐξέθλιψας πόνοις ἀσκήσεως, καὶ κρατήρα πλήσας, πνευματικὸν τῆς ἐγκρατείας, κατευφραίνεις καρδίας τῆς ποιίμνης σου.

Ὑπομείνας γενναίως, προσβολὰς καὶ στίγματα δαιμόνων Ὅσιε, ἀνεδείχθης στῦλος, καρτερίας στηρίζων τὴν ποιίμνην σου, βακτηρία θεία, ἐπὶ νομᾶς τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἐφ' ὕδωρ ἐκτρέφων μακάριε.

Θεοτοκίον

Ὡς λιμένα σὲ πάντες, τεῖχος καὶ ὀχύρωμα καὶ σκέπη Ἄχραντε, καὶ πρὸς βασιλείαν, ἀκαταίσχυντον εἰσοδὸν ἔχοντες, τῆς ἡμῶν ἐλπίδος, μὴ ἐκπεσεῖν ἐκδυσωποῦμεν, μητρικαῖς σου πρεσβείαις πανάμωμε.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἰάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαί μου, καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν κακῶν, ἀνάγαγε δέομαι, πρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα, καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου».

Λύσας παθῶν τὴν ἀχλύν, καὶ τὴν ζοφώδη σκοτόμαιναν, ἡμέραν ἀνατολῆς, καὶ φῶς ἐν ταῖς τρίβοις σου, ἀνέτειλας Ὅσιε, ἐκ πολλῶν ἀγώνων, καὶ κινδύνων τῶν τῆς πίστεως.

Ὅλωσ ἐξέστης Θεῶ, τῷ ἔρωτι τῆς ἀσκήσεως, καὶ κόσμον καταλιπῶν, καὶ τὰ κοσμοκράτορος, ἐδράξω θεόληπτε, τῆς ὑπερκοσμίου, βασιλείας τὴν ἀπόλαυσιν.

Συνέλεξας ἐν ψυχῇ, τὸν θεῖον πλοῦτον τῆς χάριτος, τὴν ἄμεμπτον προσευχὴν, ἀγνεῖαν σεμνότητα, ἀγρυπνίαν σύντονον, δι' ᾧ ἐγνωρίσθης, οἶκος ὄντως τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ἐπὶ τῆς κάτω σοφείας, παρέδραμες τὴν εὐτέλειαν, αὐλωδὲ προσευχή, τὸν νοῦν ἀνεπτέρωσας, καὶ τῆς ἄνω λήξεως, κληρονόμος ὄφθης, διὰ βίου τελειότητος.

Θεοτοκίον

Συνείληφας ἀληθῶς, Θεοῦ τὸν Λόγον ἐν μήτρᾳ σου, καὶ τοῦτον ὑπερφυῶς, Πανάμωμε τέτοκας, ὄν λιταῖς ἰλέωσαι, τῶν κινδύνων πάντας, ἐκλυτρώσασθαι τοὺς δούλους σου.

Τὸ μαρτυρικὸν τοῦ Ἦχου.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ Β' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Τίτου.

Στίχοι

- Τὶ τοῦτο, Τίτε; καὶ σὺ λείπεις ἐκ βίου;
- Λεῖπω μεταστάς, δόξαν οὕτω Κυρίῳ.
- Δευτερίῃ Τίτοιο ἀπὸ ψυχὴν Νόες ἦραν.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ ἀυταδέλφων Ἀμφιανοῦ καὶ Αἰδεσίου.

Στίχοι

- Σὼ συμβυθισθεὶς Ἀμφιανὲ συγγόνω,
  - Ὑδὼρ θαλάσσης ἀμφιέννυμαι, λέγε.
- Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τῆς Ἁγίας Παρθενομάρτυρος Θεοδώρας.

Στίχοι

- Σεμνή, καλὴ τε ἡ Θεοδώρα οὔσα,
- Δῶρον προσήχθη εὐάρεστον Κυρίῳ.

Τὴ αὐτὴ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Πολυκάρπου.

Στίχοι

- Ὡς κλῆμα τμηθεὶς Πολύκαρπος Κυρίου,
- Τὸν καρπὸν οὕτω πλείονα Χριστῷ φέρει.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμὸς

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τὴ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.»

Μὴ βραχεῖς ἀμαρτίαις, ποταμὸς ἐγκρατείας Πάτερ ἐδείχθης ἡμῖν, τὰ πάθη κατακλύζων, καὶ ρύπον ἐκκαθαίρων, τῶν βοώντων ἐκ πίστεως, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νὺν ἀύλοις χορείαις, ὁμιλῶν θεομάκαρ καὶ τῆς λαμπρότητος, τῆς ἄνω βασιλείας, ἀλήκτως ἀπολαύων, ἐποπτεύεις τοὺς ψάλλοντας, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν τῇ ὁμολογίᾳ, τῇ τῆς Πίστεως Πάτερ ἔμεινας ἄτρεπτος, Χριστὸν γὰρ εἰκονίζων, σαρκὶ καὶ περιγράφων, προσεκύνεις καὶ ἔκραζες, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰησοῦ τοῦ Δεσπότη, ἐν τῷ σώματι φέρων Πάτερ τὰ στίγματα, καμὲ καταστιχθέντα, τῷ βέλει τοῦ Βελιάρ, ἰατρεύεις κραυγάζοντα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Ἐπὲρ φύσιν καὶ λόγον, τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων ἐκυοφόρησας, καὶ τρέφεις ἐκ μαζῶν σου, τὸν πάσιν εὐκαιρία, ἐτοιμάζοντα τράπεζαν, Ὅν ἐκτενῶς Ἀγαθὴ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Στήλην σὲ ἔμπνουν ὧς ἀληθῶς καὶ εἰκόνα, ἐγκρατείας Πάτερ κεκτημένοι, Τίτε σου τὴν μνήμην, τιμῶμεν εἰς αἰῶνας.

Θίασος χαίρει τῶν Μοναστῶν, καὶ χορεύει, τῶν Ὁσίων δῆμος καὶ Δικαίων, στέφος γὰρ ἀξίως, σὺν τούτοις ἐκομίσω.

Ὡραῖσμένος ταῖς ἀρεταῖς, εἰς νυμφῶνα, τῆς ἀρρήτου δόξης ἀνεκλήθης, ὕμνον ἀναμέλπων, Χριστῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν διπλοῖδα τὴν Ἱερὰν ἐστολίσω, καὶ τελῶν θυσίας ἀναιμάκτους, θῦμα προσηνέχθης, Θεῷ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ἐν τῇ νηδύϊ σου τὸν πρὸ σοῦ συλλαβοῦσα, Θεομητορ ἄχραντε Παρθένε, τέτοκας ἀφράστως, Χριστὸν τὸν Βασιλέα.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμὸς

«Τὴν ἀγνὴν ἐνδόξως τιμήσωμεν, λαοὶ Θεοτόκον, τὴν τὸ πῦρ τῆς θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρὶ ἀφλέκτως, ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Ἰατὴρ νοσούντων ἐν πάθει, θεόθεν ἐδείχθης, ἑλατὴρ δὲ Μακάριε, καὶ διώκτης πονηρῶν δαιμόνων, διὸ σὲ μακαρίζομεν.

Τὴν γῆν ὧς φθορὰς οἰκητήριον, κατέλιπες Πάτερ, καὶ εἰς γῆν κατεσκήνωσας τῶν πραέων, καὶ σὺν αὐτοῖς ἀγάλλη, θείας ἀπολαύων τρυφῆς.

Ὅρον ἀπαρέγκλιτον πίστεως, καὶ τῆς ἐγκρατείας, ὑποτύπωσιν ἔχοντες, τοὺς σοὺς πόνους ἀληθῶς, τὸν Κτίστην, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σήμερον ἡμέρα ἐόρτιος, συγκαλεῖ γὰρ Τίτος, Μοναζόντων τὰ ποίμνια, εἰς χορείαν καὶ κοινὴν ἐστίασιν, καὶ βρῶσιν ἀκηρατου ζωῆς.

Θεοτοκίον

Ὁ ἐν σοὶ σκηνώσας Πανάμωμε, τὸν πρὶν τοὺς γενάρχας, κακοτρόπως πτερνίσαντα, βροτοκτόνον καταβαλῶν ἐτέχθη, καὶ πάντας ἡμᾶς ἔσωσεν.

Τὸ Φωταγωγικόν, τὸ Ἰδιόμελον τῆς ἡμέρας, εἰς τὸν Στίχον, καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία ὡς σύνηθες καὶ Ἀπόλυσις.